

BETER OL MİTAT! KARAMAN

DOĞU YÜCEL

DOĞU YÜCEL
BETER OL
MİTAT KARAMAN!

Can Çağdaş

Beter Ol Mitat Karaman!, Doğu Yücel

© 2022, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2022, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 4000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Düzeltilti: Burçin Gönül

Mizanpaj: Atahan Sıralar

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak uygulama: Beyza Ceylan / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak illüstrasyonu ve bölüm vinyetleri: Ersin Karabulut

Baskı ve cilt: İMAK Basım Yayın Ticaret ve Sanayi Limited Şirketi

Akçaburgaz Mah. 137. Sokak. No: 12

Esenyurt, İstanbul

Sertifika No: 45523

ISBN 978-975-07-5535-4

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750755354

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

DOĞU YÜCEL
BETER OL
MİTAT KARAMAN!

ROMAN

♥can

Doğu Yücel'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Kimdir Bu Mitat Karaman?, 2017

Hayalet Kitap, 2018

Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları, 2018

Öldüğünü Google'dan Öğrenen Adam ve Diğer Tuhaf Hikâyeler, 2019

DOĞU YÜCEL, İstanbul'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yılları İzmir'de geçti. 1995'te İzmir Amerikan Koleji'nden mezun oldu. 1997'de Gençlik Kitabevi Öykü Yarışması'nda, 1999'da Nostromo Bilimkurgu Kısa Öykü Yarışması'nda başarı ödülleri kazandı. *Düşler, Kâbuslar ve Gelecek Masalları* isimli ilk öykü kitabı 2000'de yayımlandı. Dokuz Eylül Üniversitesi İktisat Bölümü'nden lisans, İstanbul Üniversitesi Radyo, Televizyon ve Sinema Bölümü'nden yüksek lisans derecesi aldı. 2002'de ilk romanı *Hayalet Kitap* yayımlandı. Bu romandan uyarlanan *Okul* (2004) filmi ile *Küçük Kıyamet*'in (2006) senaryolarına imza attı. *Varolmayanlar* (2011), *Kimdir Bu Mitat Karaman?* (2017) isimli romanları ve *Güneş Hırsızları* (2014), *Öldüğünü Google'dan Öğrenen Adam ve Diğer Tuhaf Hikâyeler* (2019) isimli öykü kitaplarıyla yazın yolculuğuna devam etti. Son olarak *Murathan Mungan'ın Seçtikleriyle – Erkekler Yalnızlıklar* isimli öykü derlemesine katılan yazar *Sanatçı Öyküler* (2011), *Kar İzleri Örttü* (2012), *Güçoburlar* (2015) ve *İstanbul 2099* (2019) gibi seçkilerde yer aldı. Çeşitli yayınlarda sinema, müzik ve edebiyat yazıları yayımlanan Yücel'in *Kimdir Bu Mitat Karaman?* romanı geçtiğimiz yıl sinemaya uyarlandı.

www.doguyucel.com

“Yalnızlığımın asıl sebebi ise hangi hikâyenin parçası olduğumu benim de bilmemem. Bir hikâyenin parçası olacaktım, ama bir yaprak gibi düştüm oradan. Onu anlatayım.”

Orhan Pamuk, *Benim Adım Kırmızı*

“Kendi hayatımın kahramanı mı olacağım yoksa bu görevi başka biri mi üstlenecek, bu sayfalar gösterecek.”

Charles Dickens, *David Copperfield*

1

“Tabiat her saniye katliamla meşgul bir kaygısız. O bir insanla bir böceğin ölümlerinde fark gözetmiyor. Bir ölü yerine bin hayat fişkırtma kuvvetindeki bu dinamik uzviyet makinesi, doğurduklarını çiğneyip geçiyor. ... Hayat, dengesini ölümden buluyor. Doğum olmazsa ölüm olmaz, ölüm olmazsa doğum olmaz.”

Hüseyin Rahmi Gürpınar, *Kesik Baş*

Ay

On beş milyon dört yüz altmış bin küsur insanın, bir o kadar hayvanın, çok daha fazla böcek ve bitkinin yaşamını sürdürdüğü İstanbul'da bir adam, adı Mitat Kara-

man, çimlere uzanmış, etrafında daireler çizerek dönen fıskiye sularının altından ve parktan yükselen çam ağaçlarının arasından gökyüzündeki Ay'a bakıyordu. Heybetli bir dolunaydı bu. Normalde Mitat'ın yattığı yerden bozuk para büyüklüğünde görünecek Ay ne hikmetse o gün iri bir portakal büyüklüğünde havada asılı duruyordu.

Büyük olduğu kadar da netti. Kraterleri, tepeleri, tüm yüzey şekilleri arada üç yüz seksen milyon kilometre ve atmosfer tabakası yokmuşçasına apaçık seçilebiliyordu. Mitat bir an uzansa Ay'ı oradan alıp elinde tutabileceğini düşündü. Daha da ileri gidip bu düşüncesini icraata geçirdi, elini uzattı ve parmaklarıyla gökteki beyaz portakalı tutmayı denedi. Aniden bakışları bulutlandı, sevgilisinin sadece birkaç metre arkasında oturduğunu hatırlamıştı, sıcak tabağa değmiş gibi hızla elini Ay' dan çekti.

Şimdi yapılacak şey miydi bu! Kim bilir Hera onun hakkında ne düşünmüştü?

Ne düşünürse düşünsün haklıydı kız. Gerçekten de nasıl bir insan, sevgilisinin ondan hamile olduğunu öğrendikten sonra kendini çimlere atar ve yattığı yerden bir gökcismine uzanmaya yeltenirdi? En ağır küfrü de en uğursuz bedduayı da misliyle hak etmişti Mitat.

Nasıl bir insandı o gerçekten?

Bir süre önce bu sorunun yanıtını bulduğunu düşünen Mitat'ın elinden o yanıt kayıp gitmiş gibiydi şimdi. Tam kendisini tanıdığını sandığı anda yine aynı bedende ve zihinde bir yabancıyla kalakalmıştı.

Hiç kımıldamadan göz ucuyla Hera'ya bakmak istedi ama başaramadı. Ay'a bakmayı sürdürdü. O an yalnızca o, gökyüzündeki yalnız ay yeryüzündeki yalnız adama yardım edebilirmiş, sadece o Mitat'ı bu çaresizlik girdabından çekip alabilirmiş gibi bir düşünceye kapıldı.

Gözlerini kıstı, Ay'ın yüzeyinden şifreli bir mesaj çıkarmaya çalıştı. Noktaları birleştirme oyununda yapıl-

dığı gibi kraterleri görünmez çizgilerle birleştirip oradan her şeyi çözecek bir mesaj çıkarmaya, tepelerin ve vadilerin dağılımından çıkış yolunu gösteren bir işaret bulmaya çalıştı. Sufürünün dudaklarını okumaya çalışan bir aktör gibi zorladı kendini ve bu akıldışı uğraşından bıkkınlıkla vazgeçti.

Yardım etmeyeceksen neden oradasın, tam karşımda duruyorsun be Ay?

Bu işte bir terslik vardı. Ay'ın gündüz vakti bu kadar net ve bu kadar kocaman görünüyor oluşu tuhaf değil miydi zaten? Güneş'in geceleri kaybolması gibi Ay'ın da gündüzleri saklanması gerekirdi. Hadi gündüz vakti görünmesi geldi, içinde buldukları yıldız sisteminin tartışmasız merkezi Güneş'ten rol çalarcasına orada, üstelik böyle Ölüm Yıldızı heybetiyle boy göstermesi kozmik bir hadsizlik değil miydi? Böylesine bir zıtlığa değer miydi hiç?

Belki de Mitat'ın çıkarması gereken mesaj, okuması gereken işaret buydu: Ay olması gereken yerde, olması gereken büyüklükte değildi.

Kim bilir, belki de tüm bunlar olmuyordu, hepsi bir hayaldi...

Süzgeç

Mitat hemen içinde bulunduğu ortamı gerçeklik süzgecinden geçirmeye başladı.

Etrafını taradı, gerçekliği kıran, içine düştüğü rüyanın veya simülasyonun foyasını ele veren bir şey aradı. Yıldız Parkı'nda son derece sıradan bir gündü, insanlar vardı; sıradan. Çocuklar vardı; sıradan. Kediler vardı sonra; alıştığımız için sıradanlaşmış olan. Uzakta binalar, gökte kuşlar, hepsi hepsi sıradan... derken Mitat'ın görüşüne bir uçan daire girdi! Işıkları fıldır fıldır, gövdesi gıcır gıcır, vı-

zır vızır dönüyor tepesinde. Aha, simülasyon programının *bug'*ını yakaladım diye düşünürken Mitat, onun bir drone olduğunu fark etti; son zamanlarda sıradanlaşan. Sonra elindeki kumandayla drone' u yöneten otuzlu yaşlarındaki obez adamı gördü. Tamam, pantolon askısı, çizgili kazağı ve kocaman göbeğiyle *Alice Harikalar Diyarında'*daki şişman ikizlerden birine benziyor olabilirdi ama nihayetinde o dahil, tüm bu resimde hayalî bir unsur yoktu.

Peki ya öncesi? Asıl tuhaflığın başka bir başlangıç noktası olabilirdi. Mitat zamanı geri sardı, o gün olanları baştan sona gerçeklik süzgecine tabi tuttu.

Mitat o sabah Hera'ya bir süredir herkesten sakladığı o sırrı söylemeye karar vermişti. Sırdan da öteydi bu, tüm insanlığı ilgilendirmesi gereken bir bilgi, bilgiden de öte insanın insana ettiği en büyük kötülüklerden birine dair bir istihbarat, istihbarattan da öte epeydir süregelen, sürdükçe mavi küreyi tesiri altına alan şeytani bir oyunun haberi idi. Kadim Bey'den öğrenmişti hepsini, son samimi konuşmalarında, ihtiyarın kırışık boynunu balkon parmaklıklarında çöp şiş yapmadan biraz önce.

İhtiyarın dediğine göre Aile isimli gizli bir örgüt, bir tarikat, her ne haltsa artık, yüz yıllardır Dünya'nın dört bir yanında bireyleri çift yapmak için kirli tezgâhlarla, planlanmış tesadüflerle türlü türlü numaralar çeviriyor, doğalarına aykırı bir yaşantıya onları zorlayarak insanları dillendirilemez bir mutsuzluğa hapsediyor, zamanı geldiğinde de taraflardan birini kaza süsüyle öldürüyor ve böyle böyle dev bir saadet zinciri oluştuyordu.

O konuşmadan beri Mitat'ın Aile'yi düşünmediği bir gün, bir saat bile olmadı. Ne zaman karşısına zoraki bir evlilik ya da boşanmakta ayak sürüyen evlilerden biri çıksa Aile'yi hatırlıyor, mutsuz bir evliliğin meyvesi mutsuz bir çocuk görse derinden üzüyor, elinde Kadim'le

konuşmasından bir ses kaydı kalmadığı için içten içe kahroluyordu.

Aslında Mitat akıllılık edip bilgisayarını ve telefonunu gizleyerek Kadim'le konuşmasının video kaydını almıştı ama olaydan hemen sonra Emniyet cihazlarına el koydu. Cihazlarını geri aldığına ise kayıtların yerinde yeller esiyordu. Aile'nin varlığına dair hiçbir kayıt kalmamıştı, Mitat'ın hafızasında dönüp duran sesler dışında!

Bu sırrın tek taşıyıcısı olmak da her geçen gün artan bir yük demektir. O sabah işte bu sırrını Hera'ya anlatmayı ve biraz olsun hafiflemeyi umuyordu Mitat. Hem böylece onu uyarılmış da olacaktı. Kadim Bey'in sadece basit bir zengin kadın avcısı değil, kadim bir örgütün neferi olduğunu açıklayacaktı. Onu öldürerek muhtemelen örgütün hedefi haline geldiğini, Hera'nın da örgütün radarına girmiş olabileceğini, Aile'nin tehlikeli taktiklerine karşı hazırlıklı olması gerektiğini söyleyecekti.

Fakat Hera, Mitat'ın sözünü kesti. "Önce ben," dedi heyecanla. Sonra da Mitat'ın iç dünyasını allak bullak edecek bombayı patlattı: "Hamileyim."

Hamile mi?

Bu nasıl olabilirdi ki? Daha bir aydır birliktelerdi. Kaç günlük veya haftalık bir gebelikten bahsediliyordu? Hera neden gebelik testi yapma gereği duymuştu? Bu kadar taze bir ilişkide bu haber böyle bir coşkuyla verilir miydi? Mitat'ın zihninde uçuşan sorular. Hiçbirini de Hera'ya soramazdı. Çünkü tüm bu soruların yanıtının Kadim Bey'in söylediği tek bir cümlede gizli olduğunu biliyordu: "Numara çok bizde."

Mitat Hera'yla karşılaşmalarını hatırladı. Her sabah hemen hemen aynı saatte hemen hemen aynı yerde Hera'nın yanından geçirdi. Mitat'ın hayatını değiştiren o otomat olayından çok öncesine dayanıyordu bu otomatik ilişkileri. Belki de Hera, Aile'nin ajanı olarak Mitat'ı en

baştan beri takip ediyordu. Kadim'in itinayla hazırlanmış bir gazete ilanıyla Yıldız Hanım'ı tavlaması gibi Hera da bu senkronize karşılaşmalarla Mitat'ı tuzağa çekmiş olabilirdi. *Numara çoktu bunlarda!* Peki ya sonrası? Sinemada bir çocuk filminde karşılaşmaları sadece bir tesadüf olabilir miydi? Mitat buna benzer daha onlarca soru sıralayabilirdi ama şimdi zamanı yoktu.

Çünkü sevgilisi "Hamileyim," demişti.

Böyle bir haberden sonra tüm endişelerine rağmen Mitat'ın Hera'ya sarılması, onu gözü yaşlı öpücüklerle boğması, son öpücüğü de biricik çocuklarının büyüme- te olduğu göbeğine kondurması gerekirdi. Hayat denen senaryo bu sahneyi isterdi. Ama bir kere farkındalık kazanmıştı işte Mitat, artık senaryoya sadık kalamazdı, işin kötüsü yönetmene itiraz da edemezdi, e karşısındaki oyuncuyu zora sokacak bir doğaçlama yapması da mümkün değildi. O da ne yaptı?

Sahneyi terk etti.

Hera'dan biraz uzaklaştı, çimlere uzandı, gökyüzünü seyre daldı. Mitat olayların akışını bozmuş, tamamen mantık dışı bir davranışla rakibini şaşırtmış, zaman kazanmıştı.

Mitat gerçeklik süzgecinden artakalanlara baktı. Kulağa ne kadar uçuk ve tuhaf gelse de tüm bu olanlar gerçektir, olmuştu ve olanlardan uyanmak söz konusu değildi.

Dua

Mitat, Ay'ın gökyüzünde kat ettiği mesafeden süresinin azaldığını hesapladı. Hera'nın kıyameti koparması an meselesiydi. Birazdan başında dikilecek, önce "Mitat!" diye ünleyecek, sonra "Neler oluyor?" diye soracaktı. Mitat, sevgilisinin söyleyeceklerini tahmin edebiliyordu ama kendi vereceği yanıtı dair en ufak bir fikri yoktu.

İşin kötüsü lanet olası fıskiyeler rotalarını şaşırmış, Mitat'ı da ıslatmaya başlamıştı.

Mitat batıyordu.

Tam anlamıyla –ve tüm anlamlarıyla– batıyordu... Hayatının hiçbir ânında bu kadar çaresiz hissetmemişti; tek gecelik bir ilişkiden doğma gayrimeşru bir çocuk olduğunu öğrendiğinde, annesi öldüğünde, Yıldız Hanım'ın ve Ceylan'ın ölümlerine sebep olduğunu düşündüğünde ve hatta boynuna dolanmış organla havada sallanırken bile...

Şimdi o meşhur dipteydi Mitat. Çaresizlikler bataklığının dibinde. Ve oradan çıkabilecek gibi görünmüyordu.

Önünde sadece iki ihtimal vardı, ikisinin de sonu karanlığa çıkıyordu. İlkine göre Aile'nin komplo teorisi babında bir tür kuruntu olduğunu kendine telkin edecek, Hera'yla evlenecek ve birlikte çocuklarını büyüteceklerdi... Lakin bir insan kendisini ne kadar kandırabilirdi ki? Bir başkasını yıllarca, kırk yıl bile kandırabilirdin ama kendine karşı asla o kadar saf olamazdın. Mitat, paranozlarını zihninin en kuytu köşelerine gömse bile elbet bir gün gelecek düşecekti şüphenin pençesine. Ofis masasındaki aile fotoğrafında “mutlu koca” profili çizecek, Instagram'daki fotoğraflarında gülücükler saçacak ama içi kan ağlayacaktı. Bir yalanın zoraki oyuncusu Mitat. Kendisini ustalikle kandırır ve rolünden hiç çıkmaya bile Kadim Bey'in ölmeden önce Mitat'ın zihnine attığı şüphe tohumu her geçen gün büyüyecek, zehirli bir sarmaşık gibi beyninin kıvrımlarını saracak, kılcal damarlarına bile nüfuz edip bütün nöronlarına hâkim olana kadar dallanıp budaklanacak, eninde sonunda beynini topyekûn ele geçirip onu evli bir zombiye dönüştürecek. Dahası, her gün Yıldız Hanım gibi öldürülebileceğinin kâbusunu görecekti, Hera olmasa da Aile'nin başka bir üyesi tarafından. Ölümün nefesini hep ensesinde hissedecekti; bal-

konda olmasa da metroda tren beklerken, tatilde selfie çekerken, bir içki yudumlarken, en kötüsü de uyurken!

İkinci bir seçeneği daha vardı... Başta kulağa iyi gelen, parlak görünen bir senaryo tercihiydi bu: "Ben bu işte yokum," diyerek Hera'yı terk etmek. Kaçmak... Hatta evini, işini, her şeyi değiştirip izini kaybettirmek...

Ama bu da başka bir paranoyanın esiri olmak demektir. Aile gerçek miydi, değil miydi, bir teori yüzünden hayat boyu yaşadığı tek doğru dürüst ilişkiyi bitirmiş, üstüne üstlük doğmamış çocuğunun kaderiyle mi oynamıştı, diye diye içi içini yiyecekti. İlk olasılıkta en azından mutlu mesut geçecek birkaç gün görebilen Mitat bu olasılıkta pembe bir tek an dahi bulamadı. Sonu da Aile'nin öngördüğünden erken gelirdi, muhtemelen de kendi eliyle.

Artık şunu kabul etmeliydi Mitat; Kadim'i yendiğini sanmıştı ama yanılıyordu. Mitat yine kaybedendi. Adam kazanmıştı. Roller değişmişti. Mitat şimdi Yıldız Hanım'dı!

Buna göre Hera da Kadim miydi?

Her şey tersyüz olmuştu.

Ölüm gibi bir şeydi bu. Bir insan değil, bir insanın hayatına dair bildikleri ölmüştü.

Mitat'ın hayatı gözlerinin önünden hızla geçti. Yakın geçmişine dair bildiği bütün cümlelerin sonuna soru ekleri gelmiş, "mi acaba"lar, "ama öyle mi"ler, "belki de"ler, "yoksa... ha siktir"ler zihnine dolmuştu. Bu sorular varken Hera'ya vereceği yanıtı nasıl bulabilirdi...

Mitat devasa bir bulmacanın en zor sorusundan başladığını fark etti. Belki ilk soruyu atlasa diğer boşlukları kolayca doldurabilir, bu eski babaanne taktiğiyle asıl sorunun yanıtına varabilirdi. Lakin sorunun kendisi bizzat yanı başındayken atlayamıyordun işte. Her an gelebilirdi Hera.

Mitat uçak düşerken son çare olarak dua eden ace mi ateist gibi avuçlarını açtı. Uzun zaman sonra ilk defa yaratıcıya başvurdu. “Allahım sen konuyu biliyorsun, yardım et bana,” diye mırıldandı.

İyi de Allah nasıl yardım edebilirdi? Mitat, öyle bir hikâyenin içindeydi ki hiçbir tanrı müdahalesi işine gelmezdi. Kolundaki Zeus dövmesine baktı, onun süper gücünü hatırladı. Bu güneşli günde yıldırım düşse, Mitat’ı yerin dibine gönderse... Bak o işe yarayabilirdi işte...

Gerçi metaforik düzlemde olan zaten buydu.

Mitat sadece batmıyordu. Gömülüyordu.

Çelişkiler mezarlığının en bulunmaz yerine, diri diri gömülüyordu.

Mitat gömüldükçe Ay uzaklaşıyordu. Ağaçlar sanki kenara çekiliyor, hava kararıyordu.

Süreye ihtiyacı vardı Mitat’ın. Az biraz zamanı olsa bu çıkmaz sokaktan çıkmanın bir yolunu bulurdu, buna inanıyordu. Ah keşke, düşünmek, strateji yapmak için birkaç saati olsaydı... Birden gözleri umutla parladı.

Bak, Allah bunu sağlayabilir işte!

Gökyüzündeki tek dostu Ay’dan medet bulamayan Mitat yeniden gökyüzündeki tanrıya yakarmaya karar verdi. Bu defa yalvaran bir tondan ve teferruat vererek dua etti.

“Allahım lütfen yardım et, bu zor durumdan kurtulmam için bana az daha zaman ihsan eyle. Amin.”

İçinden cümlesini daha yeni bitirmişti ki görüş alanına Hera’nın Converse ayakkabıları girdi.

Duası en yüksek mertebeden jet hızıyla ret yemişti demek ki.

“Mitat!” dedi Hera, tam tahmin ettiği gibi, yüksek sesli ve ünlemlerle.

Ve peşinden bağırdı: “Yardım et!”

Mitat bir gıcık oldu, herkesin ama herkesin şu hayatta bir destekçisi vardı, kimin başına bir haksızlık gelse en az bir kişi çıkıp onun için "yalnız değildir" hashtag'i açardı.

Mitat Karaman dışında. Olur da bir gün Mitat haksızlığa uğrarsa, başına bir iş gelirse bir kişi, bir Allah'ın kulu bile arkasından "yalnız değildir" diye yazmayacaktı.

O bir istisnaydı.

Mitat önceki tweet'lerini sildi. Kimliğini açık etme pahasına yeni bir tweet girdi, yeni bir hashtag açtı, kimsenin desteklemeyeceği, sonsuza kadar tek başına kalacak bir hashtag...

#MitatKaramanYalnızdır

Mitat Karaman'ın soru işaretiyle başlayan macerası ünlem işaretiyle devam ediyor. Hayat mücadelesinde yine tek başına kalan Mitat gizli topluluklar, atölyeci yazarlar, yaşam koçları, estetik cerrahlar, Wattpad okurları, *gamer*'lar, *cosplay*'ciler ve çeşitli hayvanların da dahil olduğu bambaşka bir savaşın içinde buluyor kendini.

Doğu Yücel bu defa Cennet Apartmanı'na sığmayıp tüm bir şehre yayılan daha sert, daha absürd, daha heyecanlı, daha edepsiz ve her daim daha "yalnız" bir hikâyeyle okurların karşısında.

Beter Ol Mitat Karaman!, tabu tanımaz bir bilmece, sırlarla dolu bir saklambaç, çok yüzlü bir rubik küpü.

#karakomedi #yalnızlık #narsisizm #antikahraman #polisije #yazarlık #nötradam
#psikoloji #absürd #monotonkoşucusu #tabutturövaşata #popülerkültür

Kapak illüstrasyonu: Ersin Karabulut

 can

 canyayinlari.com | f | | canyayinlari

roman

ISBN 978-975-07-5535-4

9 789750 755354